Čítanie: Jn 9,35-38

Ježiš vyhľadal slepca, ktorému prinavrátil zrak, a povedal mu: «Ty veríš v Syna človeka?». On vravel: «A kto je to, Pane, aby som v neho uveril?». Ježiš mu povedal: «Už si ho videl – a je to ten, čo sa rozpráva s tebou». On povedal: «Verím, Pane.». A klaňal sa mu.

Viera

18. katechéza o nerestiach a cnostiach

Drahí bratia a sestry, dobré ráno!

Dnes by som chcel hovoriť o cnosti viery. Spolu s láskou a nádejou sa táto cnosť nazýva *„teologálnou“*. Teologálne cnosti sú tri: viera, nádej a láska. Prečo sa nazývajú teologálne? Pretože ich môžeme mať len vďaka Božiemu daru. Tri teologálne cnosti sú veľkými darmi, ktoré Boh dáva našej morálnej schopnosti. Bez nich by sme mohli byť rozvážni, spravodliví, silní a mierni, ale nemali by sme oči, ktoré vidia aj v tme, nemali by sme srdce, ktoré miluje, aj keď nie je milované, nemali by sme nádej, ktorá dúfa proti všetkej nádeji.

Čo je to viera? *Katechizmus katolíckej Cirkvi* nám vysvetľuje, že viera je úkon, ktorým sa človek slobodne celý oddáva Bohu (č. 1814). V tejto viere bol Abrahám veľkým otcom. Keď súhlasil, že opustí zem svojich predkov a vydá sa do krajiny, ktorú mu ukáže Boh, pravdepodobne bol považovaný za blázna: prečo opúšťať známe pre neznáme, isté pre neisté? Prečo to urobiť? Je to bláznivé? Avšak Abrahám sa vydal na cestu, akoby videl neviditeľné.

Toto hovorí Biblia o Abrahámovi: „Išiel, akoby videl neviditeľné“. Je to krásne. Bude stále neviditeľné to, čo ho prinúti vystúpiť na vrch so svojím synom Izákom, jediným zasľúbeným synom, ktorý len v poslednej chvíli bude ušetrený obety. V tejto viere sa Abrahám stáva otcom dlhého rodokmeňa detí. Viera ho učinila plodným.

Mužom viery je Mojžiš, ktorý prijal Boží hlas aj vtedy, keď ním mohla otriasť nejedna pochybnosť, naďalej pevne stál a dôveroval Pánovi a dokonca bránil ľud, ktorému veľmi často chýbala viera.

Ženou viery je Panna Mária, ktorá po prijatí anjelovho zvestovania, ktoré by mnohí odmietli ako príliš náročné a riskantné, odpovedala: „Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova“ (*Lk* 1, 38). So srdcom plným viery, so srdcom plným dôvery v Boha sa Mária vydáva na cestu, hoci nepozná jej trasu ani nebezpečenstvá.

Viera je cnosť, ktorá robí kresťana kresťanom. Byť kresťanom totiž neznamená v prvom rade prijať kultúru s jej sprievodnými hodnotami, ale byť kresťanom znamená prijať a zveľaďovať puto s Bohom: ja a Boh; moja osoba a láskavá Ježišova tvár. Toto puto je to, čo z nás robí kresťanov.

Keď hovoríme o viere, prichádza mi na um jedna epizóda z evanjelia. Ježišovi učeníci sa plavia po mori a zastihne ich búrka. Myslia si, že si vystačia so silou svojich rúk, so zdrojmi skúseností, ale loď sa začína plniť

vodou a zmocňuje sa ich veľký strach (porov. *Mk* 4, 35 - 41). Neuvedomujú si, že majú riešenie pred očami: Ježiš je tam s nimi na lodi, uprostred búrky a Ježiš spí, hovorí evanjelium. Keď ho konečne prebudia, vystrašení a dokonca nahnevaní, že ich necháva zomierať, Ježiš ich pokarhá: „Čo sa tak bojíte? *Ešte stále nemáte vieru*?“ (*Mk* 4, 40).

Tu je teda veľký nepriateľ viery: nie je to inteligencia, nie je to rozum, ako, žiaľ, niektorí stále nutkavo opakujú, ale veľkým nepriateľom viery je strach. Preto je viera prvým darom, ktorý treba v kresťanskom živote prijať: je darom, ktorý treba prijať a o ktorý treba denne prosiť, aby sa v nás obnovoval. Zdanlivo je to nepatrný dar, a predsa je to dar podstatný. Keď nás rodičia priviedli ku krstnému prameňu, kňaz sa ich po oznámení mena, ktoré nám vybrali, opýtal, to sa stalo pri našom krste: „Čo si žiadate od Božej Cirkvi?“ A rodičia odpovedali: „Vieru, krst!“.

Pre kresťanského rodiča, ktorý si je vedomý milosti, ktorú dostal, viera je dar, o ktorý má prosiť aj pre svoje dieťa. Vďaka nej rodič vie, že ani uprostred životných skúšok sa jeho dieťa neutopí v strachu. Hľa, nepriateľ je strach. Vie tiež, že keď už nebude mať rodiča na tejto zemi, bude mať naďalej Boha Otca v nebi, ktorý ho nikdy neopustí. Naša láska je taká krehká a iba Božia láska premáha smrť.

Samozrejme, ako hovorí apoštol, nie všetci veria (porov. 2 *Sol* 3, 2) a aj my, ktorí sme veriaci, často zisťujeme, že jej máme len málo v zásobe. Ježiš nám často môže vyčítať, podobne ako svojim učeníkom, že sme „ľudia malej viery“. Je to však najšťastnejší dar, jediná cnosť, ktorú je nám dovolené závidieť. Pretože kto má vieru, v tom je sila, ktorá nie je len ľudská; viera v nás totiž „roznecuje“ milosť a otvára myseľ pre Božie tajomstvo.

Ako raz povedal Ježiš: „Keby ste mali vieru ako horčičné zrnko a povedali by ste tejto moruši: ‚Vytrhni sa aj s koreňom a presaď sa do mora‘, poslúchla by vás“ (*Lk* 17, 6). Preto mu aj my, podobne ako učeníci, opakujme: Pane, daj nám väčšiu vieru! (porov. Lk 17, 5). Je to krásna modlitba! Môžeme ju všetci spoločne povedať? „Pane, zväčši našu vieru“. Povieme ju spoločne: [všetci] „Pane, rozmnož našu vieru“. Príliš slabé, trochu hlasnejšie: [všetci] „Pane, zväčši našu vieru!“. Ďakujem.

Zdroj: https://www.vaticannews.va/sk/papez/news/2024-05/katechezy-o-nerestiach-a-cnostiach-18-viera.html